

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Academia Peccatorvm. Seu Conciones De Tota Parabola Prodigi Euangelici

Qvae Poenitentia Peccatorvm Sev Conciones De Prodigi Evangelici Reditv
Ad Patrem

Bosquier, Philippe

Moguntiae ; Coloniae, 1615

1. Quod quam primum aperiuntur oculi, ingredi debeat homo in seipsum.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55940](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55940)

CONCIO TERTIA.

- 7. *Ἐἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε.*
- 7. *In se autem reuersus, dixit.*
- 7. *Quumq; ad se rediisset, ait.*

Græca.
Vulgata.
Syriaca.

ARGVMENTVM.

- Ostendimus quod
- 1. *Quam primum oculi nostri aperiuntur ingredi debeamus in nos ipsos.*
 - 2. *Quis author fuerit dicti, γινῶδι σαυτὸν, nosce te ipsum.*
 - 3. *Quantum boni adferat dictum hoc deductum in opus.*

A V E.

I.

Quam Primum oculi nostri aperiuntur ingredi debeamus in nos ipsos.

Cce igitur o Prödige. Ecce Dei & aduerſitatum ministerio oculos tuos apertos, aut apertioni proximos; ecce pelliculam, ecce albuginem detestam. *Ceciderunt ab oculis eius tanquam squama & visum recepit.* Ecce ablata *Act. 9.*

obſtacula, ecce n. inutos humores nimios, qui illos obſidebant, & obturabant; ecce lutum ex Domini nostri ſputo confectum (humiliationem dico tuam) à manu vlrice altissimi. Ecce viſum tibi redintegratum: iam adeo perſpicui ſunt tibi oculi vt aquilas columbaſq; adæques. *Oculi tui columbarum.* qui ante eras Tobia aut Thebano Tireſia cæcior: iam repente totus factus lynceus, vt ipſum te deducas, iam clare videns quo perges! quò ibis? quo te primum aduerres? abijciesne quod aiunt manubrium poſt ſecurum? An forte ex prima te illaqueabis arbore, in-

Cant.

C

fortunij

1. Reg. 17.

Euthym. in
Lucam
cap. 57.

fortunij impatientia, & pudore paupertatis, ve-
nulli; aut veniæ desperatione sicut Iudas aliquis
Achitophel. Non sine vitio ex vna parte diabolus
luc vsq; te demersit, & per peccata prostravit vt
meditaberis & Dei iusta seueritas desperationis
formidinem nobis adducit. sed confido de gratia
quod in Diaboli caput consilia sua recident, ac
rem institues vt Deus tibi pater, tibi amicus fiat,
alique te recipiant, vnde Diabolus, nequissimus
Achitophel, te perdere & deturbare cogitarat. Fal-
ne, ecce Euangelista bonam spem ingerit. *In se reuersus*. id est, sui compos effectus, vt explicat
Euthymius, ac menti redditus quam apud patrem
nens possederat, aut iuxta S. nostrum Antonium
Padua, considerans statum suum & intellectum
ritati intendens, vel vt ego malim, ingressus in
scientiam & notitiam sui. O quam bene: O quam
feliciter: *in se reuersus*, O bonus vsus, nouiter res-
tuti visus: O magnum & sanctum iter, inchoatum
paupertate.

D. Gregor. lib. 2. dial.] *Quotiens per cogitationis mo-
rum extra nos ducimur, & nos sumus, & nobis sumus
non sumus.... Duobus modis extra nos ducimur, quia aut
per cogitationes lapsum sub nos reducimur, aut per con-
templationis gratiam super nosmet ipsos leuamur.*

Et certe quo melius, ire posses, homo miserime,
quod iter breuius, compendiosius, vtilius, post tam
longum inires exilium; squalens fatiscensq; pueris
fordibus, fame, lassitudine, ex tam immitti duraque
seruicute, à porcorum custodia, inquieti gregis, &
suum sæpe calcantis custodem; quam iter, scilicet
viamq; ad te ipsum, in te ipsum, vt te discas, presen-
tesque misérias, causasq; earum, tempus lapsum, &
reuertendi media. *Recogitabo tibi omnes annos meos in
amaritudine anime mee &c.* O factum belle! primum
in se reuerti. Res illa maxime necessaria: illuc ante
omnia recipere se debuit, bene *in se reuertitur*, quia
exierat, dicit S. Ambrosius. O primum iter, quo
quam primum homini mouere pedem licet, id est
quar

Ambro. lib.
2. in Luc.
cap. 15.

quam primum ratione uti incipit, ambulandum est.

O viam! o profectioem salutarem? eat qui voluerit cum Rebecca inquisitum oracula, & sententiam Domini de gemellorum lucta quos gestabat utero. Comitentur alij Platonem, Apollonium, aliosque qui fugaces sequebantur toto orbe scientias, Alij itinera Herculis decurrant omnia, ad nominatissimas usque columnas, ut monstris, portentis, & tyrannis orbem expurgent; Alij Orphei Thesei & Aeneæ sequantur vestigia, ad infernum usque: imo & Astrologorum vanos spiritus qui cœlum perambulant, sperantes ex astris Dei mysteria ac consilia perdiscere secretiora, ut ea detegant nobis. *Posuerunt in cœlum os suum, & lingua eorum, transiit in terra.* *Psalm.*

Genes. 25.
Hieron. ad
Paulin. de
om. i. hist.
lib.

Quid dico imo & ipsa itinera raptumque S. Pauli triduanum in tertium cœlum, (agentis forte vnum diem in cœlo quolibet, quis nouit, cum & ipse multa de itinere suo ignorarit: *Nescio, dicit sæpe, Nescio Deus scit*) ubi ea vidit quæ non licet homini loqui. Date veniam sapientissimi huius orbis peregrini, & vos, quorum deuotionem tamen & probo & commendo tanquam catholicus semper cum Dei gratia futurus (qui ab ortu ad occasum, à meridie ad septentrionem loca sancta visitatum curritis, *ut adoretis in loco ubi steterunt pedes eius* Dei simul & hominis, quem sanguine suo rigauit) dico nihilominus, nec vllum iter tam breue, tam securum, tam parum habens impendij, tam multum salutis, nec tam omnibus necessarium, quam hoc quod noster Prodigus hodie decurrit, *in seuerus*, in suam scilicet descendens notitiam, in conscientiam mentemque propriam. Prædictorum enim itinerum, quædam non sunt imposita omnibus.

Psalm.

Quædam & vetita nonnullis, ut religiosis, coniugatis, sine consensu mutuo, veniaque Prælati.

Quædam aliquibus etiam impossibilia, aut vium, aut mediorem defectu, aut viarum impedimentis.

Quædam non sunt necessaria.

Quædam & corpori & animæ, & bonis damno
 Longa enim itinera (vt est in Prouerbio) nec equo
 reducant meliores, nec prudentiores homines,
 sed hoc mandatum omnibus, prohibitum nulli pos-
 sibile cuiuis; cum nullius detrimento, cum omnium
 bono coniunctum. Fecit igitur, dilectissimi, Prodigus
 noster iter magnum & spaciosum, *reuersus in seipsum*.
 Sed vnde? video quo iuerit, nescio vnde venerit, vnde
 de igitur est in se reuersus: Vnde? à foris, ab ex-
 tra se, *per cogitationis lapsum sub nos reducimur*.

D. Greg. li.
 2. Dial.

Georg. Ma-
 crob. in sua
 Azoro Eu-
 ang. act. 5.
 scen. 1. in-
 geniose fin-
 it prodigi-
 um in A-
 sia luxu-
 riatum.

inquit, S. Gregorius. Vnde? à nimis curiosa
 scrutatione, & inquisitione externarum & terrenarum
 rerum, ab inordinato amore. vnde? ex carcere,
 ex laqueis, ex manibus sensuum corporis, ex cru-
 tissimis animarum latronibus; qui animam ipsam
 tanto tempore in Asia, Corinthi, Mileti, Alexandria,
 aliisque ciuitatibus, voluptatum, & deliciarum officii-
 nis tam grauius detinuerant captiuam. vnde? à cra-
 pula, longaque extasi, à phrenesi, qua semper vexabatur,
 a primo tempore, quo patri partem hæreditatis ex-
 torfit.

Simon Cass. lib. 6. c. 16.] *More extasim patientia ex
 infirmitate, seruator parabolam ponit, qui recta caret sen-
 sum actione; aut eius, qui aliena loquitur, qui, lucido
 habito interuallo, recta pronuntiat, & extasi terminata
 sensus, redit ad sensus.*

Ibidem.] *Peccator à se recessisse dicitur, velut, quæ
 ratione deperdita, irrationabilia operatur. in se vero reuer-
 titur, cum indita rationis est compos. Reverti igitur in se,
 est quasi ex infania ex phrenesi ad mentem ad ratio-
 nem redire. vnde? ex brutali recta, quæ nihil minus
 quam humanitatem & rationem præferat, quam il-
 lucusque consecrabatur. Vno verbo transformatus
 ex bestia in hominem, vt nuper ex homine in besti-
 am. O quot latent bestię sub larua & specie homi-
 num! vtinam hodie pulchra metamorphosi cum no-
 stro Prodigio ex bestiis ad homines redeant omnes!*

Petrus Rauennas ser. 2. de Prod.] *A se migrat, &
 ab homine transit in bestiam, paterna pietatis immemor,
 gratia genitoris oblitus.* Vnde

Vnde ex longinquo, à retro Dei optimi, quem tanto tempore deseruerat. ita sane, dilectissimi, peccata a Deo elongant, peccata homines in bruta transformant & extra seipsos eijciunt.

Verum nota, quod Prodigus noster non dicatur reuersus ad se, vel iuxta se, nec ad sua quasi propria aut hereditatem sed reuersus in se, quod emphasim habet & plus dicit. redire enim ad se, nihil aliud est, quam recogitare illa quæ ipsum concernunt, aut miserias, aut bona, fortunas, infortunia, res externas, sicut de castro aut domo loquimur extra urbem. Et hoc equidem longe à salutaris conuersione abest, sed reuerti in se, est, considerare ipsas animi miserias, intra domicilium, intra conscientiam, & spectra & terribiles peccatorum species intrare. *Omnis gloria (& ignominia) filie regis (Dei) ab intus: ab intus regnum Dei & diaboli intra vos est.*

Ita plus dicit in se quam ad se reuerti: dicit enim magnas metamorphoses, magnas conuersiones, & immutationes vitæ. magnum iter vsq; ad se reuerti. Maius & melius in se redire, ad mentem scilicet bonam, quod utiq; sine speciali Dei gratia fieri non potest.

Prodigus igitur noster primum ascendit pœnitentiæ gradum, primum dico, eorum quos S. Ambrosius de Padua hic obseruat. *Primus* redire in se. 2. componere & comparare inter se miserias suas, & felicitatem mercenariorum, aut comparare quæ ex bona vita surgunt commoda, cum incommodis quæ ex peccato, ac ita increpare seipsum. *Quanti mercenarii Luc. 15. in domo patris mei abundant panibus, ego autem hic factus sum meo pereore, memor esto, vnde excideris.*

3. Reuocare & erigere appetitum ad cœlestia, detestari terrena, aut proponere emendationem. *Surgam qui cecidi, qui iacui, qui male sedi, & cessator fui, qui dormiui in luto & lecto peccati.*

4. Redire ad bonum, ibo ad Patrem. Addamus 5. Propositum firmum, bene confitendi peccata; & dicamei, *Pater peccauit in cœlum & coram te* & 6. submitten-

mittendi, se pænæ ac satisfactioni (vt Catholici
appellamus) debitæ. *Fac me sicut unum ex mercenariis.*
Elegi abiectus esse in domo Dei mei magis quam habitare in tabernaculis peccatorum. Quoniam ego in secula paratus sum. Hic ure, hic seca, vt in aeternum paratus

Gregor. Nicen.] *Non prius redit ad pristinam pietatem, quam in se rediens sentiret opprimentis ardua presentiam, & meditaretur pœnitentia verba.*

Transcendum est bono ordine ad pœnitentiam. pœnitentia enim vt spirituales viti definit, non aliud est quam *reditus ad se* & ex hoc & per hoc in Deum. *Cogitavi vias meas*, quas scilicet primum ambulabat Propheta Dauid, & inde *conuersti pedes meos in testimonia tua*, quæ scilicet nobis vt implenda proponuntur alibi, *college & congrega cor tuum*, & *redite praecatores ad cor. compelle intrare.* & deinde, *conuertimini ad me in toto corde vestro.*

Petr. Chrysolog. serm. 2.] *In se reuersus est, in se autem redit Prodigus, vt redeat ad patrem, quia à se antea recesserat, cum recessit à patre.*

Conforme huic est antiquorum dictum, *Scipiano nosse, sciendi est principium.* Et ideo olim magnum aureisq; litteris, non in pauimento, non in altari, sed in limine Apollinis Delphici celeberrimum illud dictum inscribatur, *γνώθι σεαυτόν, Nosce teipsum.* tanquam sapientiæ initium, & ad Deum introitum, & merito litteris aureis: nam & dictum aureum, auroq; pensandum. breue sed quod sine reliquis sufficit, quamuis reliqua sine hoc profint parum. vnde etiam Delphicum oraculū, Cræso regi inquirenti qua ratione felix foret, respondit: si teipsum noueris, vt habet Macrobius. Et apud Græcos se mutuo salutabant verbo *σωφρόνεις* quod, vt explicat Plato, idem est quod sapiens sis, siue bonam det tibi Deus mentem & quasi *γνώθι σεαυτόν, nosce teipsum.* Primo occurrit quasi optantes, vt opinor, ire ad Deum. Det nobis Dominus gratiam, vt in nos cum Prodigio reuertamur ac ibi nostri discamus scientiam, vt hoc limine a notitiam & amorem summi Dei ingrediamur.

Psalm.

Eccle. 30.

Isaia 46.

Luca 14.

Ioel. 2.

Macrobi. li. 1. in Scip. som. c. 9. Plato in Charmide.